

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Кж-124/04
Бања Лука, 23.11.2004. године**

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, те Бужанин Обрена и Икановић Вељка, као чланова вијећа, уз учешће записничара Рибих Софије, у кривичном предмету против оптуженог Љ.М., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Ћ.С. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бања Луци број К-22/04 од 03.08.2004. године, након одржане јавне сједнице вијећа у одсутности уредно обавијештених Главног републичког тужиоца, оптуженог и његовог браниоца, дана 23.11.2004. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Љ.М., те се потврђује пресуда Окружног суда у Бања Луци број К-22/04 од 03.08.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Бања Луци број К-22/04 од 03.08.2004. године оглашен је кривим Љ.М. због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору почев од 04.05.2004. године па надаље. Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка те је одлучено да исти падне на терет буџетских средстава суда.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат Ћ.С. из Б.Л., због одлуке о казни, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптуженом изрећи минимална казна затвора у трајању од двије године.

Одговор на жалбу није поднесен.

Испитујући првостепену пресуду на основу одредбе члана 312. ЗКП-а, у оном дијелу у којем се жалбом побија, овај суд је одлучио као у изреци из слjedeћих разлога:

Приговори жалбе се свде на тврдњу да првостепени суд при одмјеравању казне није на адекватан начин врједновао, правилно утврђене, олакшавајуће околности на страни оптуженог. Посебно се апострофирају у оквиру утврђених олакшавајућих околности чињенице везане за ранији живот, личне прилике и држање оптуженог послије извршеног дјела. При томе се

истичу тешки услови живота који су пратили оптуженог још из раног детињства, када је са двије године живота, након развода родитеља, био повјерен родбини која није о њему довољно бринула, па је био препуштен улици и лошем друштву што је имало за последицу да се врло млад одао конзумирању тешких дрога и алкохола па је и постао овисник о алкохолу. Надаље, наглашавју се значај признања дјела и смањена урачунљивост при извршењу дјела.

Изнијети аргументи жалбе се не могу прихватити као основани, јер по оцјени овог суда, у изреченој казни затвора у трајању од 3 (три) године у пуној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни оптуженог и на које се позива у образложењу пресуде, а које жалба апострофира.

Када се има у виду законски оквир прописане казне за кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске (казна затвора најмање 5 година) те доња граница ублажавања те казне у смислу одредбе члана 39. став 1. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске (двје године), онда је очигледно да је првостепеном пресудом изнијетим олакшавајућим околностима дат одговарајући значај, када им је суд дао особито олакшавајући карактер па оптуженом примјеном одредби о ублажавању казне изрекао казну затвора у трајању од 3 (три) године, која казна је на доњој граници могућег степена ублажавања.

На основу изложеног овај суд налази да нема мјеста жалбеном приговору заснованом на тврдњи о неадекватности изречене казне затвора оптуженом за почињено кривично дјело, јер је првостепени суд правилно утврдио и вриједновао све околности од значаја за одмјеравање казне оптуженом. Изречена казна затвора, и по оцјени овог суда, представља потребну мјеру казне с аспекта остварења сврхе кажњавања како у сегменту превентивног дјеловања према другима да не чине кривична дјела тако и у сегменту васпитног утицаја на оптуженог да убудуће не чини кривична дјела.

Из изнијетих разлога жалбу браниоца оптуженог је ваљало као неосновану одбити и првостепену пресуду потврдити на основу одредбе члана 319. ЗКП-а.

Записничар
Рибих Софија

Предсједник вијећа
Горана Микеш

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Братић Душанка